

* βληχωνία

(Κύπρ. Γερμασ. κ. α.) γληφώνι Ρόδ. Σύμ. κ. α. — ΠΓεννάδ. 409 γληχώνιν Κύπρ. γληχούνι ΠΓεννάδ. 409 γληχούνι Θράκ. (Αἰν.) γλεχούνι Σίφν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βλήχων, παρ' ὃ καὶ γλήχων. Πβ. ΜΣτεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 1, 8.

Τὸ φυτὸν ἡδύσμος ὁ γλήχων (mentha pulegium) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae), βότανον λαϊκὸν κατὰ τῆς δυσπεψίας καὶ τῶν κωλικῶν (πβ. Γεωπον. 12, 33 «γλήχων πέψεως ἐστὶν ἐργάτης») ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. φρ. Ἡ μέλισσα πίασε καρπὸν πορθάνω 'ς τὸ γληφώνιν (εἰρων. διὰ τὴν βαρεῖαν ὁσμὴν τοῦ βλήχωνος). Συνών. βρωμοδυσόσμος. [**]

* **βληχωνία** ἢ, βληχουνία Εὐβ. (Κύμ. Ὁξύλιθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλήχωνι.

Τὰ πολλὰ τέκνα (ἐκ μεταφορᾶς τῶν πυκνοτάτων ὑπογείων βλαστῶν τοῦ φυτοῦ).

βληχωνόλαδο τό, ἀμάρτ. γληφωνόλαδο Ρόδ. κ. α. γληφωνόλαδο Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γλήχωνι, παρ' ὃ καὶ γληφώνι, καὶ λάδι.

Ἐλαιον ἀπεσταγμένον ἀπὸ τοῦ φυτοῦ βλήχωνι. Συνών. βληχωνόνερο.

βληχωνόνερο τό, ἀμάρτ. γληφωνόνερο Ρόδ. γληφώνερο Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλήχωνι, παρ' ὃ καὶ γληφώνι, καὶ νερό. Τὸ γληφώνερο κατ' ἄνομ.

Βληχωνόλαδο, ὁ ἰδ.

βληχωνόρρακο τό, ἀμάρτ. βληχωνόρρακο Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βλήχωνι καὶ ρακί.

Ρακὶ ἀπεσταγμένον ἀπὸ τοῦ βλήχωνι.

βλίτο τό, βλίτον Ἰκαρ. Κάρπ. Πόντ. (Οἶν.) βλίτο κοιν. βλίτον Πόντ. (Ἀμισ.) βλίτον βόρ. ἰδιώμ. βλέτ-το Κάρπ. βλίτρο Ζάκ. Ἡπ. Ἰθάκ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Κεφαλλ. Παξ. Πελοπ. (Μεσσ.) κ. α. — ΠΓεννάδ. 199. — Λεξ. Περίδ. Βλαστ. 447 καὶ 450 Δημητρ. βλίτρον Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. α.) Θεσσ. Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. Βελβ. Βέρ. Κοζ. Σισάν.) κ. α. βλιότρον Ἡπ. γλίντον Κύπρ. γλίτον Λέσβ. βλίτος ὁ, Κύθηρ. βλίντος Πόντ. (Ἀμισ.) βλίτους Θράκ. γλίντος Κύπρ. γλίντρος Κρήτ. ἁβλίτα Τσακων. βλίτα ἢ, Σύμ. βλίτη Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βλίτον. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ρεῖς τὸν τύπ. βλίτρο ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 85. Ὁ τύπ. ἁβλίτα ἐκ τοῦ πληθ. τὰ βλίτα διὰ τοῦ μεταβατικοῦ τύπ. βλίτας.

Εἶδη τοῦ φυτικοῦ γένους ἀμαράντου (amarantus) τῆς τάξεως τῶν ἀμαραντωδῶν (amarantaceae) καὶ ἰδίως ἀμαράντον τὸ βλίτον (amarantum bletum) ἐκ τῶν κοινῶν ἀγριολαχανικῶν δύο ποικιλιῶν, ἥτοι μὲ φύλλα τεφροπράσινα ἢ ὑπερυθρίζοντα κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) Τσακων.: Φρ. Τρώει βλίτα (ἐπὶ τοῦ εὐήθους, δι' ὃ πβ. καὶ τὸ ἀρχ. βλιτομάμας = εὐήθης) πολλαχ. Εἶναι χαζὸς σὰν τὰ βλίτα Εὐβ. || Παροιμ.

Ἀνάθεμα τὰ βλίτα | καὶ ποῦ τὰ κάνει πίττα

(τὸ βλίτον θεωρεῖται ὡς εὐτελὲς ἐδωδιμον φυτὸν) πολλαχ. Δόξα νὰ 'χουνε τὰ βλίτα | ποῦ 'φτειασε κ' ἡ χήρα πίττα (εἰρωνικῶς ὡς ἡ προηγουμένη) Πελοπ. (Ἀργ.) Συνών. ἀτσιγγανάκι 2. Πβ. ἀγριόβλιτο. Ἡ λέξις ὑπὸ τὸν τύπ. Βλίτος καὶ ὡς παρων. Κύθηρ. [**]

βλίτος - βλίτος μόρ. Πόντ.

Λέξις πεποιημένη.

* βλογημία

Λέγεται πρὸς δήλωσιν ἤχου, ὅστις παράγεται, ὅταν ρίπῃ τις ἐντὸς ὑγρῶν πρᾶγμα τι ἢ μασσῇ μαστίχην κττ. Πβ. βλάτσα - βλούτσα.

βλίτσα ἢ, Μακεδ. (Σισάν.)

Λέξις πεποιημένη. Πβ. βλάτσα - βλούτσα.

Τὸ κατερρυπώμενον πρᾶγμα (κυρίως τὸ προπηλακισμένον): Φρ. Μ' ἔκαμι βλίτσα (μὲ κατερρύπανε).

βλιτσίνι τό, Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ' ἔγκυκλ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Τὸ φυτὸν ἱρίς ὁ ψευδάκορος (iris pseudacorus) τῆς τάξεως τῶν ἱριδωδῶν (iridaceae) Λεξ. Ἐλευθερουδ.

2) Τὸ φυτὸν κρίνον τὸ Γερμανικὸν (iris Germanica) τῆς τάξεως τῶν ἱριδωδῶν Λεξ. Μ' ἔγκυκλ.

βλόγα ἢ, εὐλόα Νάξ. βλόγα Εὐβ. (Πλατανιστ.)

Θήρ. Θράκ. (Κασταν.) Κρήτ. Μήλ. Πάρ. Τήν. Φολέγανδρ. κ. α. — Λεξ. Βλαστ. 410 βλόα Ἀνδρ. Θήρ. Κύθν. Μύκ. Πάρ. Σίφν. κ. α.

Ἐκ τοῦ ρ. βλογῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76.

Ἡ θρησκευτικὴ τελετὴ τοῦ γάμου, ἡ στέψις ἐνθ' ἄν.: Ἡτυχα 'ς τὴ βλόγα τοῦ δεῖνα Κρήτ. || Ἄσμ.

Τὸ Μά' ἀρραβωνιάζεται, τὸ Μάι βλόγα κάνει Κρήτ.

Ἄς εἶναι καλορρίζικα κ' ἄς εἶν' καλὴ ἡ ὥρα, ἢ Παναγὰ καὶ ὁ Χριστὸς νὰ εἶναι μέσ' 'ς τὴ βλόγα Κασταν.

Πές μου, νὰ ζῆς, 'ερόντισσα, προφταίνω 'ς τὴν εὐλόα, προφταίνω καὶ 'ς τὰ στέφανα, 'ς τὴν πρώτη ἀρρεβῶνα; Νάξ. Συνών. βλόγημα 2, βλόγησι 2, βλογήσι, βλογίδι 2, στεφάνωμα, στεφάνωσι.

βλογεύω Καππ. (Σίλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογιά.

Γεννῶ (ἐκ τῆς ἐννοίας ὅτι ἡ γέννησις τέκνου εἶναι εὐλογία, εὐτυχία διὰ τὴν οἰκογένειαν): Νύφ' μας βλόγευσεν.

βλογή ἢ, Θράκ. (Φανάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογῶ.

Εὐλογία: Ὁ σκύλλος ἔχει βλογὴ κ' εἶναι καλὸ νὰ τὸν δύν' ὁ καθένας ψωμί. Συνών. βλογιά.

βλόγημα τό, εὐλόγημαν Πόντ. (Κολων.) εὐλόεμαν

Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. α.) εὐλόγημα Νάξ. βλόγημα σύνθηθ. βλόγημα Καππ. (Σίλ.) Κρήτ. Μέγαρ. Μεγίστ. Πάρ. Σαλαμ. κ. α. βλόγημα Καλαβρ. (Μπόβ.) βλόγ'μα βόρ. ἰδιώμ. βλόγημα Εὐβ. εὐλόεμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Ὁ τύπ. εὐλόεσμαν ἐκ τοῦ εὐλοῖζω παρὰ τὸ βλογῶ.

1) Εὐλογία ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἐννοίᾳ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κολων. Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀσ' σὴ Χριστοῦ τ' εὐλόγημαν ἐχρυσώθεν τὸ νερὸν (ἐκ παραμυθ.) Κολων. || Παροιμ. Γὰ νερὸ ποῦ σάπιε δὲ φελᾷ τὸ βλόγημα (ἐπὶ κακοῦ ἀνεπανορθώτου) Λεξ. Δημητρ. 2) Συνήθως κατὰ πληθ. βλόγα, ὁ ἰδ., σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σίλ.): Καλὰ βλογήματα! (εὐχὴ) σύνθηθ. Λήγοντα βλογήματα Στερελλ. (Ἀράχ.) || Ἄσμ.

Πέρασα κανάλι κ' ἄγρια κύματα

γὰ νὰ 'ρθω 'ς τὴ χαρά σας καὶ τὰ βλογήματα

Πάρ.

* **βλογημία** ἢ, βλογημία Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογῶ κατὰ τὸ ἀντίθετον βλαστημία.

Εὐλογία. Συνών. βλόγημα 1, βλογιά.

